

Книгата на Даниил — число петдесет и четири

Разкриване на последните дни: стремежът на Даниил към разбиране

Jeff Pippenger

2024-01-18

Завършихме една неотдавнашна статия с откъс от „Пророци и царе“, в който сестра Уайт посочва, че Даниил е търсел да „разбере връзката между седемдесетгодишния плен, както бе предсказан чрез Еремия, и две хиляди и триста години, за които във видение чу небесния посетител да заявява, че трябва да изтекат преди очистването на Божието святилище.“

„Чрез друго видение бе хвърлена допълнителна светлина върху събитията на бъдещето; и именно в края на това видение Даниил чу „един светец да говори; и друг светец каза на онзи, който говореше: До кога ще трае видението?“ Даниил 8:13. Даденият отговор: „До две хиляди и триста денонощия; тогава святилището ще се очисти“ (стих 14), го изпълни с недоумение. Настойчиво той търсеше значението на видението. Не можеше да разбере връзката между седемдесетгодишния плен, както бе предсказан чрез Еремия, и двете хиляди и триста години, които според чутото от него във видението небесният посетител заяви, че трябва да изтекат преди очистването на Божието святилище. Ангел Гавриил му даде частично тълкувание; но когато пророкът чу думите: „Видението... ще се изпълни след много дни“, той припадна. „Аз, Даниил, примрях“ — записва той за своята опитност — „и боледувах няколко дни; после станах и върших царската работа; и се чудех на видението, но никой не го разбираше.“ Стихове 26, 27.“ Пророци и царе, 553, 554.

Милеритите никога не достигнаха до пълно разбиране на основополагащата вест, която проповядваха. Когато настъпи времето Лъвът от Юдовото племе да предостави повече светлина относно „седемте времена“, те преминаха в лаодикийското състояние и седем години по-късно отхвърлиха напълно светлината за „седемте времена“. Те никога не видяха пълната връзка между седемдесетте години и двадесет и трите хиляди години, която Даниил усърдно се стремеше да разбере. Даниил представлява Божия народ в последните дни.

Земята да се наслаждава на своите съботи е онази част от завета, даден на древния Израил, която включваше светлината върху почиването на земята всяка седма година. Този завет включваше цикъла от седем години, повтарян седем пъти. Той включваше освобождаването и възстановяването на собствеността и робите при заключителния край на седемте цикъла по седем години (четиридесет и девет години) по време на празнуването, известно като юбилей. Юдеите бяха непокорни на тези заветни принципи и 2 Летописи посочва, че седемдесетте години плен, за които говори пророк Йеремия, представляваха предходни четиристотин и деветдесет години на бунт. За четиристотин и деветдесет години, ако древният Израил беше се покорил на наставленията в рамките на завета, както са изложени в Левит двадесет и пет, щеше да има общо седемдесет от тези години, през които земята е

почивала. Библейската година е триста и шестдесет дни, а триста и шестдесет дни, умножени по седем („седем пъти“), са равни на две хиляди петстотин и двадесет дни.

Седемдесетте години са абсолютно свързани с почивката на земята, която е абсолютно свързана със „седемте времена“. Даниил се стремеше да „разбере връзката“ на „седемдесетгодишния плен“ „с две хиляди и тристате години“ „преди очистването на Божието светилище“. Следователно той се стремеше да разбере връзката между видението „хазон“ и видението „маре“. Невъзможно е да се разбере тази връзка, без да се признае почивката на земята в Левит двадесет и пета и двадесет и шеста глава във връзка със седемдесетгодишния плен, за който говори Еремия. Ако не вярвате, че „седемте времена“ представляват пророчески период от две хиляди петстотин и двадесет години, вие сами се отстранявате от онези, които са представени от Даниил в последните дни. Милеритите вярваха, че „седемте времена“ са времево пророчество, но адвентизмът вече не вярва в това.

Даниил, както и всички пророци, представя Божия народ в края на света, а коментарите на Сестра Уайт относно неговото желание да разбере връзката между седемдесетте години („седемте времена“) и две хиляди и тристате години, изразяват желанието, което Божият народ в последните дни трябва да притежава. Както беше посочено в предишни статии, няма истини, представени върху картите от 1843 и 1850 година, които да не са пряко подкрепени (многократно) в писанията на Сестра Уайт.

Скъпоценностите на Милър ще заблестят десет пъти по-ярко в Среднощния вик на последните дни и, правейки това, тези скъпоценности представляват последното изпитание за девиците на адвентизма. Тези скъпоценности са основополагащите истини, представени върху таблиците на Авакум, както и скъпоценностите в ковчежето, които бяха поставени върху маса в средата на стаята на Милър. Основополагащото изпитание е последното изпитание, но също така такъв е и авторитетът на Духа на пророчеството. Да се отхвърлят основополагащите истини, които в съня на Милър бяха предобразени като скъпоценности, означава едновременно с това да се отхвърли и Духът на пророчеството.

„Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, народът загива“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изкусно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинското свидетелство. Той ще въвежда лъжливи видения, за да заблуждава, и ще смесва фалшивото с истинското, и така ще отвращава хората, така че те ще смятат всичко, което носи името на видения, за вид фанатизъм; но искрените души, като съпоставят лъжливото и истинското, ще бъдат способни да правят разлика между тях.“
Избрани вести, том 2, 78.

Сега разглеждаме нарастването на познанието, което настъпи в историята на милеритите от 1798 до 1844 година, но същевременно установяваме, че макар милеритите да бяха прави в своите пророчески приложения, те бяха ограничени от историята, в която бяха издигнати. Сега сме в последните дни и в последното поколение (четвъртото) на адвентизма. В този период от време адвентизмът е бил дотолкова индоктриниран с предания и обичаи (фалшиви скъпоценности), че вече не знае какви са били основополагащите истини.

Незнанието кои са тези истини пречи на адвентизма да разбере значението на тези истини и обезсмисля многократно повтаряните заповеди да се пазят и съхраняват тези истини.

Преди да продължим по-нататък с Гаврииловото тълкуване на видението при река Улай, ще разгледаме няколко свързани въпроса, отнасящи се до основополагащите истини и авторитета на Духа на пророчеството. Съвременните богослови твърдят, че следният пасаж удостоверява, че най-дългото времево пророчество в Библията е периодът от две хиляди и триста години.

„Опитността на учениците, които проповядваха „благовестието на царството“ при първото пришествие на Христос, имаше своя съответстващ образ в опитността на онези, които прогласяваха вестта за Неговото второ пришествие. Както учениците излязоха да проповядват: „Времето се изпълни и Божието царство наближи“, така и Милър и неговите сътрудници възвестяваха, че най-дългият и последен пророчески период, представен в Библията, е на път да изтече, че съдът е близо и че вечното царство предстои да бъде въведено. Проповядването на учениците относно времето се основаваше на седемдесетте седмици от Даниил 9. Вестта, дадена от Милър и неговите сътрудници, известяваше завършването на 2300-те денонощия от Даниил 8:14, от които седемдесетте седмици съставляват част. Проповядването и на едните, и на другите се основаваше върху изпълнението на различна част от същия този велик пророчески период.“

„Подобно на първите ученици, Уилям Милър и неговите сътрудници сами не разбираха напълно значението на вестта, която носеха. Заблуди, отдавна утвърдени в църквата, им попречиха да достигнат до правилно тълкуване на една важна точка в пророчеството. Поради това, макар и да прогласяваха вестта, която Бог им беше поверил да бъде дадена на света, те все пак поради погрешно разбиране на нейния смисъл претърпяха разочарование.“ Великата борба, 351.

Откъсът казва, че „Милър и неговите съработници провъзгласяваха, че най-дългият и последният пророчески период, представен в Библията, беше на път да изтече“, а богословите твърдят, че най-дългият и последният пророчески период е периодът от две хиляди и триста години. По-нататък те твърдят, че именно това Сестра Уайт посочва в откъса, защото, както те твърдят, тя пряко се обръща към периода от две хиляди и триста години. Те са слепи за каквато и да било връзка между седемдесетте години и периода от две хиляди и триста години. Те са слепи за светлината, която Даниил търсеше да разбере.

Елън Уайт беше милеритка и познаваше вестите, които бяха поставени върху пионерската карта от 1843 година и върху пионерската карта от 1850 година, издадена от Ф. Д. Никълс. Картата от 1850 година, която беше изработена от Никълс, беше подготвена в дома на Никълс именно по времето, когато Джеймс и Елън Уайт живеяха при Никълс. Най-дългият пророчески период в Библията, който е представен и на двете карти, не е периодът от две хиляди и триста години, а „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Да се твърди, че предходният пасаж е боговдъхновено отъждествяване на две хиляди и тритеста години като най-дългия и последен пророчески период, означава да се направи така, че писанията на сестра Уайт да си противоречат. Ако тя е вярвала на онова, което богословите твърдят относно този пасаж, тогава какво означава, когато тя одобрява схемите, които поддържат „седемте времена“?

„Видях, че схемата от 1843 г. беше ръководена от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше; че Неговата ръка беше над нея и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не беше отстранена.“ Ранни писания, 74.

Онези, които желаят да поддържат своите предания и басни, биха могли да твърдят, че върху картата от 1843 г. Господ е държал ръката Си над заблудата за „седемте времена“, докато на по-късна дата не е отдръпнал ръката Си. Проблемът с тази предпоставка е, че сестра Уайт посочи кога Господ е отдръпнал ръката Си от числата — ръката Му е била отдръпната преди 22 октомври 1844 г., непосредствено след първото разочарование. В своето свидетелство за това събитие тя посочва грешката, която е била поправена, и е ясно, че тази грешка не е била „седемте времена“.

„Онези верни, разочаровани хора, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново те бяха насочени към Библиите си, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 година и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 година, доказваха, че те ще приключат през 1844 година.“ Ранни писания, 237.

Когато Господната ръка „бе оттеглена от фигурите и грешката бе обяснена“, тогава те разпознаха, „че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди приключват през 1843 г., доказваха, че те ще завършат през 1844 г.“ Пророческите периоди, за които първоначално се смяташе, че приключват през 1843 г., са представени на картата от 1843 г., която е картата, използвана от всеки един от тритеста милеритски проповедници. Пророческите периоди, представени на тази карта, които приключваха през 1843 г., бяха две хиляди и тристате години от Даниил, глава осма, стих четиринадесети, две хиляди петстотин и двадесетте години от Левит двадесет и шеста глава и хиляда триста тридесет и петте години от Даниил 12. След първото разочарование Господ оттегли ръката Си от грешката и тогава милеритите разпознаха, че същите доказателства, които определяха края на пророческите периоди през 1843 г., всъщност доказваха, че тези периоди завършват през 1844 г.

Картата от 1850 година беше изработена през 1850 г. и пусната в продажба през януари 1851 г. Елън Уайт отбеляза, че и тази карта е изпълнение на Авакум, както беше отбелязала и по отношение на картата от 1843 година. Тази карта също така представяше най-дългия пророчески период като „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

„Видях, че Бог участваше в издаването на схемата от брат Никълс. Видях, че в Библията има пророчество за тази схема, и ако тази схема е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за един, тя е достатъчна и за друг; и ако един се нуждаеше от нова схема, нарисувана в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също толкова.“ Manuscript Releases, том 13, 359.

Да се твърди, че позоваването на сестра Уайт на факта, че милеритите „прогласяваха, че най-дългият и последният пророчески период, представен в Библията, е на път да изтече“, е точно, е правилно, защото те наистина правеха това. Да се твърди, че „най-дългият“ „пророчески период“ са две хиляди и триста години, обръща свидетелството на сестра Уайт срещу самото него и срещу историческите сведения. Да се вярва на тази басня означава да се вярва на лъжа, а в последните дни онези, които избират да вярват на лъжа, правят това, защото не обичат истината.

Исус не се предпази по чудотворен начин с някакъв вид божествена упойка, за да премине през страданието на кръста. Исус страда с божествено страдание, далеч отвъд това, което което и да е от Неговото творение би могло да понесе. И все пак човечеството бе сътворено по Негов образ, и вдъхновението посочва, че човечеството трябва да побеждава, както Той победи. Това, което позволи на Христос да издържи страданието на кръста, бе едно качество, което Той притежаваше и което човечеството също притежава.

Като гледаме на Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост претърпя кръста, като презря срама, и седна отдясно на Божия престол. Евреи 12:1.

Исус издържа страданията на кръста, защото пред Него беше поставена цел; и ние сме създадени по Неговия образ и като такива сме същества, които се подбуждат от цели. Това е част от нашето устройство. Ако сме били доведени да вярваме, че е маловажно да разбираме основите на адвентизма, няма да имаме никаква подбуда да вършим именно това. Единствената божествена подбуда, която Светият Дух може да събуди, за да бъде преодоляно това лаодикийско състояние, е любовта към истината. Любовта към истината ще бъде изпитана чрез наличието на лесни обичаи и традиции, създадени да успокояват нашите сърбящи уши. Ако в нашия лаодикийски комфорт нямаме желание сами за себе си да разбираме истината, ще бъдем изгубени. Това е положението на адвентизма днес.

Даниил е пример за Божия народ в последните дни, който чрез пророческото слово се стреми да разбере връзката между седемдесетгодишния плен и пророчеството за две хиляди и триста години. Да се определя пророчеството за две хиляди и триста години като най-дългия и последен пророчески период означава да се отхвърлят основополагащите истини на адвентизма и едновременно с това да се отхвърля авторитетът на Духа на пророчеството. Да се твърди, че когато милеритите са представяли най-дългия и последен пророчески период, това са били двете хиляди и триста години, означава да се отхвърля историческият запис.

„Нямаме от какво да се боим за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ Life Sketches, 196.

Гавриил дойде, за да даде на Даниил разбиране както за видението „mareh“, така и за видението „chazon“, и настави Даниил мислено да разграничава двете видения, макар че те очевидно имаха пророческа взаимовръзка. Видението включваше царствата от библиейското пророчество в седма и осма глава, които представляваха повторение и разширение на същите тези царства във втора глава. Сведенията включваха и небесния диалог, който представяше едното видение като потъпкването на Божието светилище и Божия народ, а другото видение — като делото по възстановяването на народа и светилището.

Когато Гавриил представи тълкуването, което в крайна сметка стана същината на вестта, проповядвана от милеристите, между двете видения съществуваше връзка, която следва да бъде отбелязана от онези, които изпълняват заповедта мислено да отделят тълкуването. Едно от различията е представено чрез двете думи, които и двете са преведени като „определени“.

Седемдесет седмици са определени върху твой народ и върху твой свят град, за да се довърши престъплението, да се сложи край на греховете, да се извърши умилоствение за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресветият. И тъй, знай и разбирай, че от издаването на заповедта да се възстанови и съгради отново Йерусалим до Месия, Княза, ще има седем седмици и шестдесет и две седмици; площадът ще бъде съграден отново и стената, при усилни времена. И след шестдесет и двете седмици Месия ще бъде отсечен, но не за Себе Си; и народът на княза, който ще дойде, ще разори града и светилището; и краят му ще бъде с потоп, и до края на войната са определени опустошения. И той ще утвърди завет с мнозина за една седмица; а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът, и поради разпространяването на мерзостите ще го направи пусто, чак до свършека; и определеното ще се излее върху опустошителя. Даниил 9:24–27.

Седемдесет седмици (четиристотин и деветдесет години) са определени за народа и за святия град. Думата, преведена като „определени“, означава „отсечени“, и тази дума обозначава период на изпитание за юдеите и Йерусалим. Тя също така представяше периода на бунт, който доведе до разрушението на Йерусалим и до пленничеството от седемдесет години. Тогава четиристотин и деветдесетте години бяха „определени“, започвайки с третия указ. Първите четиристотин и деветдесет години на бунт доведоха до трите нападения на Навуходоносор, до окончателното разрушение на Йерусалим и до разпръсването и седемдесетгодишното пленничество на буквалния Израил в буквалния Вавилон.

Първият указ отбеляза края на плена и началото на делото по възстановяването на Ерусалим. Третият указ отбеляза началото на двадесет и трите стотин години. Появата на първия ангел отбеляза края на плена на духовния Израил в духовния Вавилон за хиляда двеста и шестдесет години и отбеляза началото на период от четиридесет и шест години, когато Христос използва милеристите, за да излязат от плена и да издигнат духовен храм.

Думата, която в стихове двадесет и шести и двадесет и седми е преведена два пъти като „определено“, е „charats“ и означава „да нараня“ и „постановление“. Пророчески беше „постановено“, че папството ще получи смъртоносна „рана“ в края на първото възмущение. Това е същата дума, която Даниил използва в единадесета глава, стих тридесет и шести.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се възвеличи, и ще се превъзнесе над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докле се извърши негодуванието; защото определеното ще се изпълни. Даниил 11:36.

В тридесет и шести стих „царят“ е папството. Папството трябваше да преуспява до 1798 г., когато получи смъртоносната си рана. Тогава първото „негодувание“ трябваше да „се извърши“, защото това „негодувание“ беше „определено“ (постановено) „да стане“. В края на първото негодувание срещу северното царство Израилево, което започна през 723 г. пр. Хр. и завърши през 1798 г., папството получи „смъртоносна рана“. Думата „определено“ означава „рана“.

И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; и смъртната му рана оздравя; и цялата земя се възхити след звяра. Откровение 13:3.

Пророческата рамка на милеритите се основаваше върху двете опустошаващи сили — езичеството, последвано от папството. Те разбираха, че тези две сили трябваше да потъпчат светилището и множеството, както е представено във видението „хазон“ в Даниил, глава осма, стих тринадесети.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: До кога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, за да бъдат и светилището, и множеството предадени на потъпкване? Даниил 8:13.

Папската запустителна сила трябваше да потъпква светилището и войнството в продължение на хиляда двеста и шестдесет години.

Но двора, който е въвн от храма, остави въвн и не го измервай, защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. И ще дам сила на двамата Си свидетели, и те ще пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени въвн вретиче. Откровение 11:2, 3.

В края на първото негодувание през 1798 г. пророчеството бе определило да „нарани“ папството. В Даниил девета глава това определение е представено в последните два стиха, а думата, два пъти преведена като „определено“ в тези стихове, е свързана с видението „chazon“, докато думата, преведена като „определено“ в двадесет и четвъртия стих, е различна еврейска дума и е свързана с видението „march“. Даниил, представящ Божия народ на последните дни, се стремеше да разбере връзката между тези две видения, които Гавриил му беше казал мислено да разграничи.

Ще продължим тази тема в следващата статия.

„Бог не ни дава нова вест. Ние трябва да прогласяваме вестта, която през 1843 и 1844 година ни изведе от другите църкви.“ Review and Herald, 19 януари 1905 г.